

[Finansministeren]

forstå det, og hr. Duetoft og flertallet kan forstå det.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Når finansministeren ikke kan forstå mig, kan jeg omvendt sige, at jeg har også vanskeligt ved at forstå ham. Jeg skal i første omgang anmode om at få lovforslaget tilbage til udvalget, for så er der anledning til, at finansministeren kommer til at svare mere uddybende på de spørgsmål, der er stillet.

Nogle af spørgsmålene vil komme til at handle om, hvor mange mennesker der overhovedet har været beskæftiget med inddrivelsesarbejde og i hvilke institutioner og styrelser under staten. For vores synspunkter, sådan som jeg også har forsøgt at forelægge dem både ved førstebehandlingen og her ved andenbehandlingen, er gået ud på, at de ressourcer, man måtte spare, med rimelighed kunne anvendes til at styrke den indsats, der i øvrigt skal ydes på det statslige inddrivelsesområde. Det, der ydes i dag, er ikke tilstrækkeligt.

Det andet, vi satte spørgsmålstejn ved, var, om der overhovedet kunne være tale om, at man kunne overflytte 50 personer, der i dag er beskæftiget med at inddrive disse restancer, til et organ, der er mere effektivt, hvorved man ville kunne indvinde en personalebesparelse. Så det med, at jeg ikke kan forstå, kan finansministeren roligt glemme. Jeg kan udmærket forstå, at man kan effektivisere. Socialdemokratiet har lagt op til en langt større effektivisering. Det ville regeringen ikke, og det må vi tage til efterretning.

I vores udsagn ligger der ikke, at man skal begrænse indsatsen på inddrivelsesområdet, og det er det, der ligger i finansministerens forslag. Enhver effektivisering skal doubles op eller femdoubles, og så skal den spares væk. Det er det, der er det usaglige. Det er ikke selve mekanismen, for den kan vi såmænd godt forstå – tilsyneladende. Finansministeren vil ikke forstå, at der ikke har været brugt så mange ressourcer, men det kan vi så få afklaret ved nogle gode svar i udvalget.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Det er selvfølgelig Folketinget, der bestemmer, om sagen skal tilbage til udvalget, men fru Pia Gjellerup ved udmærket godt fra de svar,

der er givet, at der ikke er lavet tidsstudier over, hvor meget der er brugt på opkrævning i de enkelte institutioner, som nu slipper for den opgave. Derfor kan fru Pia Gjellerup lige så godt få svaret her og spare udvalget for at skulle indkalde til samråd, eller hvordan man nu vil gøre det, for jeg formoder ikke, at man vil blokere for at få lovforslaget færdigbehandlet. Der er ikke lavet arbejdstidsstudier i de 50 institutioner, der kan dokumentere, om det er 0,8, 1,07 eller 2,5 årsværk pr. institution, således at vi kan give en klar dokumentation for, hvad der spares. Det er derfor, at der i svaret er angivet et groft skøn, og vi er ikke i stand til med tilbagevirkende kraft at gå ind og lave tidsstudier over, hvor meget der er anvendt.

Så jeg appellerer egentlig til, at fru Pia Gjellerup hellere udtaler sig hånligt om, at det har vi ikke brugt tid på at undersøge, og at vi så færdigbehandler sagen, for vi kan ikke give en dokumentation af, at det er 1,000 person pr. institution, men vi kan give Folketinget den klare oplysning, at man sparer ressourcer i de institutioner, hvorfra vi fjerner opgaven, og at man kan løse den effektivt og godt i Hypotekbanken, der har udstyr, indretning, ekspertise til at gøre det. Derfor er vi helt trygge ved, at lovforslaget vil føre til en mere effektiv inddrivelse af restancerne, og det er i og for sig det, det drejer sig om. Gør det så noget, at vi også sparer på de offentlige budgetter, spørger jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-11, ændringsforslag nr. 1 i betænkningen, § 12, således ændret, §§ 13-20, ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen, § 21, således ændret, og §§ 22-33 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 180: